RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 87.412 van 22 mei 2000
in de zaak A. 61.766/IX-704.

In zake : Willy ALENUS,
wonende te OOSTENDE,
Zeedijk 357/16

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
thans de minister van Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Willy ALENUS op 29 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 20 oktober 1994 van de commissie van beroep voor de politieke gevangenen en hun rechthebbenden inzake wijlen zijn vader Antonius ALENUS;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 18 juni 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 2000, op welke datum de zaak is uitgesteld tot de terechtzitting van 8 mei 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van adjunct-adviseur E. DE DECKER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Antonius ALENUS, vader van verzoeker, wordt op 11 september 1944 door de bezetter te Opglabbeek terechtgesteld.

1.2. Op 10 juli 1947 dient zijn weduwe, Marie SCHORPION, in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen, een aanvraag in tot postume erkenning als politieke gevangene van haar overleden echtgenoot en tot erkenning van haarzelf en haar kinderen als rechthebbenden.

1.3. Deze aanvraag wordt op 10 februari 1950 door de aanvaardingscommissie voor politieke gevangenen en hun rechthebbenden verworpen op grond van de volgende overwegingen :

> "Overwegende dat uit het terzake gevoerde onderzoek is gebleken dat de overledene tijdens de vijandelijke bezetting door zijn collega's in het politiekorps van

Hasselt, waarin hij door de gunst van het collaborerend gemeentebestuur werd opgenomen, als hevig duitsgezind was gekend en om zijn uitlatingen werd gevreesd; dat hij daarenboven tot het V.N.V. heeft behoord en meer dan waarschijnlijk zelfs tot de Algemene Germaanse S.S., zoals blijkt uit een document waarop zijn schrapping staat vermeld;

Overwegende aldus dat de overledene valt onder de toepassing van het art. 6 der wet van 26.2.1947, de personen bedoelend die ingevolge hun onwaardig gedrag ten opzichte van de vijand, uitgesloten kunnen worden van alle rechten op deze wet;

Overwegende dat de uitsluiting van ALENUS zich des te meer opdringt, dat alles erop wijst dat hij geenszins ten gevolge van een vaderlandse bedrijvigheid de dood heeft gevonden en dat zijn inschrijving in het geheim leger, dewelke plaatsgreep na de bevrijding van het nationaal grondgebied, dank zij bedrieglijke manoeuvers, werd bekomen;".

1.4. De aanvaardingscommissie van beroep voor de politieke gevangenen en hun rechthebbenden wijst op 26 september 1952 het beroep tegen deze beslissing af omdat "gebleken is uit de elementen van de bundel dat de rechtsvoorganger lid is geweest van het V.N.V. tijdens een langdurige periode, welke buiten twijfel valt na 10 mei 1941, datum van de stichting der eenheidsbeweging; ... dat hij bijgevolg gedurende de bezetting een onwaardig gedrag ten opzichte van de vijand heeft gehad en hij dient uitgesloten te blijven op grond van (artikel 6 van de wet van 26 februari 1947)".

1.5. Op 7 april 1953 wordt een verzoek tot herziening van de laatstgenoemde beslissing ingediend.

1.6. Dit verzoek wordt op 29 oktober 1953 niet ontvankelijk verklaard omdat geen nieuwe gegevens naar voren werden gebracht en ook niet werd bewezen dat de commissie een dwaling in rechte of in feite had begaan.

1.7. Op 10 december 1993 dienen de kinderen van wijlen Antonius ALENUS een nieuw verzoekschrift tot herziening van de beslissing van 26 september 1952 in. Ze steunen enerzijds op het overleggen van nieuwe

gegevens en anderzijds op een dwaling in feite begaan door de commissie die de bestreden beslissing nam.

1.8. De commissie van beroep voor de politieke gevangenen en hun rechthebbenden verklaart op 20 oktober 1994 de nieuwe herzieningsaanvraag ontvankelijk maar ongegrond.

Haar beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat een executoire beslissing slechts kan herzien worden wegens een dwaling in feite of in rechte of ingevolge het overleggen van nieuwe gegevens die de herziening wettigen; dat de herziening, behoudens wanneer zij steunt op het overleggen van nieuwe gegevens, op straffe van uitsluiting, moet gevorderd worden binnen een termijn van tien jaar te rekenen van de dag waarop de beslissing executoir is geworden;

Overwegende dat verzoekers derhalve geen herziening van de bestreden beslissing wegens dwaling kunnen inroepen;

Overwegende dat men zich bij de beoordeling van de herzieningsaanvraag moet beperken tot de nieuwe gegevens die worden overgelegd en die de voormelde uitsluitingsgrond betreffen;

Overwegende dat de meeste stukken die door verzoekers worden overgelegd de omstandigheden van het overlijden van betrokkene betreffen en dus niet de bestreden uitsluitingsgrond;

Overwegende dat verzoekers het arrest nr. 13.028 van de Raad van State dd. 19.06.1968, inzake een beslissing van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen, inroepen als een nieuw gegeven tot herziening; dat dit arrest stelt dat betrokkene aangehouden en terechtgesteld werd om de veiligheid van de Duitse troepen te verzekeren en hem derhalve de hoedanigheid van gijzelaar toekomt; dat verzoekers hieruit afleiden dat aan betrokkene bijgevolg de titel van politiek gevangene dient te worden toegekend; dat ze hieruit ook afleiden dat betrokkene, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt, omwille van vaderlandslievende activiteiten ter dood werd gebracht;

Overwegende dat men inderdaad moet beamen dat aan betrokkene de hoedanigheid van gijzelaar toekomt; dat men hieruit evenwel zonder meer niet kan besluiten dat betrokkene de titel van politiek gevangene toekomt; dat immers artikel 6 van het koninklijk besluit van 16.10.1954 van toepassing blijft; dat krachtens dit artikel de titel van politiek gevangene en zelfs elk recht op dit statuut kan worden ontzegd

aan de personen die een onwaardig gedrag gehad hebben, hetzij om reden van hun houding ten opzichte van de vijand, voor, gedurende en na hun gevangenschap, hetzij om reden van daden gesteld ten nadele van hun medegevangenen;

Overwegende dat enkel de documenten sub 8° en 24° nieuwe gegevens bevatten die in verband gebracht kunnen worden met deze uitsluitingsgrond;

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing de afwijzing van betrokkene als politiek gevangene motiveerde door te stellen dat betrokkene tijdens de vijandelijke bezetting door zijn collega's in het politiekorps van Hasselt, waarin hij door de gunst van het collaborerend gemeentebestuur werd opgenomen, als hevig duitsgezind was gekend en om zijn uitlatingen werd gevreesd; dat hij daarenboven tot het V.N.V. heeft behoord tijdens een langdurige periode, welke buiten twijfel valt na 10 mei 1941, datum van de stichting der eenheidsbeweging, en meer dan waarschijnlijk zelfs tot de Germaanse S.S., zoals blijkt uit een document waarop zijn schrapping staat vermeld;

Overwegende dat de Commissie, om betrokkene uit te sluiten, zich o.a. baseerde op de verklaringen van Jean FROYEN, toenmalig hoofdpolitieagent bij de stedelijke politie te Hasselt, en van Joseph SLECHTEN die getuigden over de onwaardige houding van betrokkene en daarbij onder meer stelden dat betrokkene in 1940 door de collaborerende stedelijke overheid werd aangesteld als hulp-politieagent;

Overwegende dat in het stuk sub 8°, uitgaande van de burgemeester van Hasselt dd. 22.03.1993, gesteld wordt dat in het archief van de stad Hasselt geen gegevens zijn terug te vinden over de aanstelling van betrokkene als hulp-agent bij de Politie te Hasselt;

Overwegende dat verzoekers trouwens zelf zeggen dat betrokkene toen in Hasselt verbleef (nl. van september 1939 tot september 1940) en 'tijdens die kortstondige Hasseltse periode van 4 maanden in oorlogstijd wel de een of andere band kan hebben gehad met de een of andere dienst van het stadsbestuur van Hasselt, aangezien hij veel vrienden had in het Hasselts politiekorps'; dat derhalve niet bewezen werd dat betrokkene nooit een collega is geweest van de getuigen FROYEN en SLECHTEN zodat de valsheid van hun verklaringen evenmin werd aangetoond;

Overwegende dat verzoekers anderzijds door het overleggen van lijsten met 'Limburgse incivieken' sub 24° willen aantonen dat betrokkene nooit lid was van het V.N.V.;

Overwegende dat het ontbreken van de naam van betrokkene op de overgelegde lijsten geen sluitend bewijs inhoudt dat betrokkene nooit aangesloten was bij het V.N.V.;

Overwegende dat op de zitting nog twee nieuwe stukken werden neergelegd : nl. een afschrift van een bericht dat de familie ALENUS in de krant 'Het Belang van Limburg' dd. 27.09.1944 liet plaatsen n.a.v. de overbrenging van het stoffelijk overschot van betrokkene naar Hasselt; en de verklaring van de Heer A. LAMBRECHTS, bevelhebber van het Geheim Leger-Limburg betreffende de activiteiten van betrokkene in de inlichtingsdienst - sabotage der kolenproductie;

Overwegende dat er bijgevolg weliswaar nieuwe elementen werden overgelegd maar dat die, gelet op de niet-erkenning van betrokkene als gewapend weerstander, geen aanleiding kunnen geven om de bestreden beslissing te herzien;".

Het is van deze beslissing, dat thans de vernietiging wordt gevorderd.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert : "Machtsoverschrijding, machtsafwending, niet-naleving van substantiële vormen of vormen op straffe van nietigheid voorgeschreven, doordat de bestreden beslissing slechts twee documenten aanvaardt, terwijl de nieuwe documenten (24 in aantal) er precies toe strekken aan te tonen dat een dwaling in rechte of in feite werd begaan.";

2.1.1. Overwegende dat artikel 39 van de gecoördineerde wetten betreffende het statuut van de politieke gevangenen en hun rechthebbenden bepaalt :

"De executoire beslissingen uitgesproken door de commissies bedoeld in artikelen 32 en 37, kunnen herzien worden wegens een dwaling in feite of in rechte of ingevolge het overleggen van nieuwe gegevens die de herziening wettigen.

(...); behoudens wanneer zij steunt op het overleggen van nieuwe gegevens, moet de herziening, op straffe van uitsluiting, gevorderd worden binnen een termijn van tien jaar, te rekenen van de dag waarop de beslissing executoir is geworden.

(...).";

Overwegende eensdeels dat het bestreden besluit de herziening wegens dwaling heeft geweigerd omdat de in de wet bepaalde termijn van tien jaar verstreken is; dat het middel dat feit negeert; dat het dus rechtens niet dienstig is in zoverre het beoogt aan te tonen dat er een dwaling is begaan;

Overwegende anderdeels dat het bestreden besluit enkel van de door verzoeker overgelegde documenten nr. 8 en nr. 24 aanneemt dat ze nieuwe gegevens bevatten die overeenkomstig de geciteerde wettekst in aanmerking genomen kunnen worden voor herziening; dat door al zijn documenten "nieuw" te noemen verzoeker niet aantoont dat het bestreden besluit zulks ten onrechte doet; dat "nieuwe" documenten immers niet noodzakelijk nieuwe gegevens in bovenvermelde zin bevatten;

Overwegende dat het middel niet kan worden aangenomen;

2.2. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert : "Machtsoverschrijding, machtsafwending, niet-naleving van substantiële vormen of vormen op straffe van nietigheid voorgeschreven, doordat burgemeester ROPPE van Hasselt verklaart dat uit het archief van de stad niet blijkt dat de overledene in dienst van de stad Hasselt is geweest, terwijl volgens de bestreden beslissing de verzoekers verklaarden dat hij enkele maanden (?) vrijwilliger is geweest bij de brandweer, zonder (hulp)-politieagent te zijn (geweest).";

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een brief van 22 maart 1993 van burgemeester L. ROPPE van de stad Hasselt heeft overgelegd om aan te tonen dat Antonius ALENUS, in tegenstelling tot wat de getuigen FROYEN en SLECHTEN destijds hadden verklaard, nooit in dienst van de politie van Hasselt was geweest; dat in die brief de burgemeester schrijft dat er in het archief van de stad

Hasselt geen gegevens terug te vinden zijn over de aanstelling van Antonius ALENUS als hulp-agent bij de politie te Hasselt; dat deze brief moet worden samengelezen met een fax van 19 oktober 1994 waarin burgemeester L. ROPPE schrijft dat "het archief van onze personeelsdienst aanvangt samen met het in voege treden van de R.S.Z.-staten in 1945"; dat aangezien het personeelsarchief van de stad Hasselt eerst met ingang van het jaar 1945 is bijgehouden, uit de brief van 22 maart 1993 van burgemeester L. ROPPE geen enkele conclusie kan worden gehaald in verband met het feit of Antonius ALENUS in het begin van de oorlog al dan niet bij de politie van Hasselt werkzaam was; dat de brief van 22 maart 1993 dus geen dienstig nieuw gegeven was zodat de commissie van beroep niet gehouden was er nader op in te gaan; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert : "Machtsoverschrijding doordat de overledene zo maar, zonder enig bewijs de hoedanigheid van lid van het V.N.V. toegekend wordt en 'zonder twijfel' ook 'na' 10 mei 1941 (datum van de stichting van de eenheidsbeweging), -zodat men wederom op het domein der veronderstellingen zit.";

2.3.1. Overwegende dat dit middel in werkelijkheid is gericht tegen de beslissing van 26 september 1952 van de aanvaardingscommissie van beroep, welke beslissing betrokkene van het statuut der politieke gevangenen uitsloot omdat hij "lid is geweest van het V.N.V. tijdens een langdurige periode, welke buiten twijfel valt na 10 mei 1941, datum van de stichting der eenheidsbeweging"; dat weliswaar het bestreden besluit de beslissing van 26 september 1952 op dat punt niet tegenspreekt, maar dat binnen het raam van zijn middel verzoeker in gebreke blijft de nieuwe gegevens aan te wijzen op grond waarvan naar zijn oordeel het bestreden

besluit dat wel had moeten doen; dat om die reden het middel niet kan worden aangenomen;

2.4. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert : "Machtsoverschrijding door op lichtzinnige wijze te stellen dat de overledene 'waarschijnlijk' ook lid is geweest van de 'SS' (bijlage I), terwijl men naar een occult document verwijst, een 'SS'-lijst, waarop de naam zou voorgekomen zijn, hoewel 'geschrapt' zijnde, terwijl toch het lidmaatschap schijnt te zijn aanvaard, - weliswaar 'in de voorwaardelijke wijs'?";

2.4.1. Overwegende dat dit middel in werkelijkheid is gericht tegen de overweging in de beslissing van 10 februari 1950 van de aanvaardingscommissie voor politieke gevangenen en hun rechthebbenden luidens welke betrokkene meer dan waarschijnlijk heeft behoord tot de Algemene Germaanse S.S., zoals blijkt uit een document waarop zijn schrapping staat vermeld; dat weliswaar de aan herziening onderworpen beslissing zulks niet tegenspreekt en dat de bestreden beslissing zulks evenmin doet; dat echter om dezelfde reden als opgegeven bij de behandeling van het derde middel, het middel niet kan worden aangenomen;

2.5. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel aanvoert : "Machtsoverschrijding door aan het bezit van een melkkruik de notie 'smokkelaar' vast te knopen, zonder te weten waarvoor die moest dienen of gediend had. Met des te meer reden dat de drager van de melkkruik, onder het nummer 210.168, aangesloten was bij het geheim leger, sinds 15 december 1943, zoals blijkt uit de verklaring van Tony LAMBRECHTS, bevelhebber van het AS/BNB Limburg. En dat op het ogenblik van de terechtstelling, op 11 september 1944, te Opglabbeek, en dit om de aftocht te dekken van de Duitse troepen, nadat de slachtoffers op hun 'Deutschfeindlichkeit' waren onderzocht geworden, - beperkt de bestreden beslissing zich

ertoe te constateren dat ALENUS, als gijzelaar, werd ter dood gebracht (arrest nr. 13.028 van de Raad van State dd. 19 juni 1968), zonder te onderzoeken of de betrokkene met voorbedachten rade werd ter dood gebracht door de vijand.";

Overwegende dat verzoeker als zesde middel aanvoert : "Machtsoverschrijding door geen rekening te houden met het bevel van de minister van Landsverdediging, wanneer hij de feiten vernam en aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats Genk van de overledene (op het ogenblik van zijn overlijden), opdroeg in de rand van de overlijdensakte van 11 september 1944, de vermelding toe te voegen, 'stierf voor België', -wat de commissie nog niet heeft kunnen overtuigen, de lichtzinnige beschuldigingen te schrappen in het licht van het drama van 11 september 1944.";

Overwegende dat verzoeker als zevende middel aanvoert : "Machtsoverschrijding doordat de bestreden beslissing voorhoudt dat de betrokkene niet als gewapend weerstander werd erkend, zodat er geen aanleiding bestaat de bestreden beslissing te herzien, terwijl het volstaat dat de betrokkene met voorbedachten rade werd ter dood gebracht door de vijand, hetgeen het geval is geweest, mede ook door de vermelding 'stierf voor België', in de rand van de overlijdensakte.";

2.5.1. Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat het besluit van 26 september 1952 waarvan verzoeker de herziening vordert, gesteund is op artikel 6 van de wet van 26 februari 1947 dat van het statuut van politieke gevangenen uitsluit degenen die een onwaardig gedrag door hun houding ten opzichte van de vijand hebben gehad; dat daaruit geconcludeerd moet worden dat alleen nieuwe gegevens die deze uitsluitingsgrond betreffen, in aanmerking kunnen worden genomen; dat de in het vijfde, zesde en zevende middel

aangebrachte gegevens de omstandigheden betreffen die tot de aanhouding en executie van Antonius ALENUS hebben geleid; dat die middelen derhalve niet dienstig zijn;

2.6. Overwegende dat verzoeker als achtste middel aanvoert : "Machtsoverschrijding, machtsafwending, niet-naleving van substantiële vormen of vormen op straffe van nietigheid voorgeschreven, doordat de bestreden beslissing niet op alle argumenten van het uitvoerig verzoekschrift heeft geantwoord en slechts twee documenten, nl. 8) en 24) heeft in overweging genomen en beantwoord, terwijl alle stukken werden bijgevoegd bij het annulatieberoep om eveneens de dwaling in rechte of in feite te bewijzen (waarop dus niet geantwoord werd).";

2.6.1. Overwegende dat bij de behandeling van het eerste middel is vastgesteld dat het bestreden besluit de herziening wegens dwaling heeft geweigerd omdat de in de wet bepaalde termijn van tien jaar verstreken is; dat, net als het eerste middel, het achtste middel dat feit negeert; dat het dus rechtens niet dienstig is;

2.7. Overwegende dat verzoeker in het negende middel aanvoert dat de besluiten van de Belgische Staat ten onrechte niet werden gedateerd;

2.7.1. Overwegende dat geen enkele bepaling voorschrijft dat de besluiten van de staatscommissaris moeten worden gedagtekend; dat het middel rechtens faalt;

2.8. Overwegende dat verzoeker als tiende middel aanvoert dat in de commissie van beroep, die de bestreden beslissing nam, twee staatscommissarissen aanwezig waren in plaats van één, dat met andere woorden met meer leden werd gedelibereerd dan geoorloofd zodat de commissie van beroep niet geldig was samengesteld;

2.8.1. Overwegende dat zowel het zittingsblad als het bestreden besluit onder de leden van de commissie van beroep slechts één staatscommissaris vermelden; dat die stukken authentieke akten zijn; dat zij slechts kunnen worden aangevochten bij wege van een inschrijving van valsheid of van een klacht wegens valsheid; dat deze procedure niet is ingesteld; dat het middel moet worden verworpen;

2.9. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord als "bijkomend" middel aanvoert dat de memorie van antwoord is opgesteld en ondertekend door de eerstaanwezend staatscommissaris zonder dat verzoeker in kennis werd gesteld van het ministerieel besluit dat aan die eerstaanwezend staatscommissaris de delegatie verleent memories bij de Raad van State in te dienen over geschillen die de statuten van nationale erkentelijkheid betreffen;

2.9.1. Overwegende dat ter afwijzing van het middel de vaststelling volstaat dat de beweerde onwettigheid de bestreden beslissing niet raakt; dat het middel rechtens iedere relevantie mist,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig mei 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**